

Arrest

nr. 50 877 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag tot het verstrekken van een verblijfskaart van familielid van de burger van de Unie in als partner in het kader van een duurzame relatie.

Verzoeker dient op 27 mei 2010 foto's, een arbeidscontract, een mail en een factuur in om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen.

Op 6 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10/03/2010 door (C.M.) (...) van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste een jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt volgende documenten als bewijs van de relatie aan:

- een factuur dd 19.09.2009 op naam van betrokkene en een arbeidsovereenkomst dd 03.05.2010 op naam van betrokkene: de recente datum van deze documenten bewijst niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen.*
- een e-mail dd 26.04.2010 waar enkel de naam van betrokkene op terug te vinden is. Verder valt geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene terug te vinden. Bijgevolg kan deze e-mail bezwaarlijk aanvaard worden als bewijs voor de relatie.*
- Enkele foto's met een vermelding van datum: men kan bezwaarlijk stellen dat enkel een tiental foto's een duurzame en stabiele relatie afdoende bewijzen.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij stelt dat op 10 maart 2010 de bijlage 19ter werd ontvangen zodat uiterlijk op 10 augustus 2010 de beslissing moest meegedeeld worden aan de gemeente.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

"Artikel 52 stelt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Verzoeker heeft zoals boven aangehaald de bijlage 19ter ontvangen op 10.03.2010.

10.08.2010 was de laatste dag voor de mededeling van de beslissing aan de gemeente.

Uit het administratief dossier blijkt niet wanneer deze mededeling aan de gemeente is gebeurd, omdat de faxdata zijn gewist!

Omdat verwerende partij de datum van mededeling probeert te verbergen moet dit in het voordeel van verzoeker spelen.

Er zijn in het administratief dossier geen gegevens van een faxrapport, noch van een bewijs van aangezekende zending.

Bijgevolg moet er van worden uitgegaan dat de beslissing is meegedeeld op 24.08.10, d.i. de datum van de betekening aan verzoeker, d.i. buiten de termijn van 5 maanden.

Het is trouwens raar dat op 05.08.10 aan de gemeente wordt gevraagd een beslissing van 06.08.10 te betekenen...

Het eerste middel is gegrond."

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij de beslissing niet van valsheid beticht maar dat zij de datum van het overmaken van de beslissing niet terugvindt.

2.1.2. De verwerende partij merkt op:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 52 van het KB Van 8 oktober 1981 en van het beginsel van fair play.

Verzoeker stelt dat hij de bijlage 19ter ontvangen heeft op 10 maart 2010 en dat dd. 10 augustus 2010 de laatste dag was voor de mededeling van de beslissing aan de gemeente. Hij stelt dat uit het administratieve dossier niet blijkt wanneer deze mededeling aan de gemeente is gebeurd, omdat de faxdata zijn gewist. Hij concludeert derhalve dat de termijn van 5 maanden werd overschreden. Hij voegt nog toe dat het raar is dat op 5 augustus aan de gemeente wordt gevraagd een beslissing van 6 augustus te betekenen.

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 52 §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 genomen en er werd ingegaan op alle door verzoeker ingediende stukken ter staving van zijn aanvraag tot vestiging.

Artikel 52 §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:

(...).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op 6 augustus 2010, dit is binnen de termijn van 5 maanden, zoals voorgeschreven door artikel 52 §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Waar verzoeker meent dat er dient vanuit gegaan te worden dat de beslissing pas op 24 augustus 2010 werd meegedeeld aan de gemeente, heeft verwerende partij de eer te stellen dat dit een bewering is die louter hypothetisch is en niet gestaafd wordt met elementen uit het administratieve dossier. Gezien de bestreden beslissing tijdig werd genomen, kan er redelijkerwijze ook van uit gegaan worden dat de mededeling aan het gemeentebestuur binnen de termijn van 5 maanden gebeurde.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden « van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 9 augustus 2010 de bestreden beslissing overmaakte aan het gemeentebestuur met de melding: "(...)Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 –hier bijgevoegd –met bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. (...)" Het bewijs van een geslaagd faxbericht op 9 augustus 2010 bevattend dit schrijven bevindt zich in het dossier. Verzoeker erkent dat 10 augustus 2010 de laatste dag was "voor de mededeling van de beslissing aan de gemeente." Bijgevolg mist de argumentatie van verzoeker feitelijke grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw M. en heeft meerdere bewijzen overgemaakt waarvan de verwerende partij de bewijskracht miskent.

Verzoeker verwoordt het middel als volgt:

"Artikel 40bis stelt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens eenjaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

Verwerende partij is kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen.

Verzoeker heeft hij een duurzame relatie met mevr. M. en heeft hij meerdere bewijzen overgemaakt.

Verwerende partij miskent de bewijskracht van de overgemaakte stukken. Het 2^{de} middel is gegrond."

2.2.2. De verwerende partij merkt op:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. M. en daaromtrent de nodige bewijzen heeft overgemaakt. Hij meent dat de bewijskracht van deze stukken door verwerende partij miskent werden.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet een recht op gezinshereniging voor de geregistreerde partner van een EU-burger of Belg, op voorwaarde dat ze een duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt. De wet zegt verder dat de Koning bij K.B. de criteria moet bepalen om vast te stellen wanneer de relatie "stabiel" is, in de zin van de Verblijfswet.

Volgens het K.B. van 7 mei 2008 wordt het stabiel karakter van de relatie aangetoond in een van de volgende gevallen:

1. Indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2. indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3. indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd is aangezien het administratieve dossier toelaat het volgende vast te stellen, zoals overigens gemotiveerd in de bestreden beslissing:

- "een factuur dd. 19 september 2009 op naam van betrokkene en een arbeidsovereenkomst dd. 3 mei 2010 op naam van betrokkene: de recente datum van deze documenten bewijst niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen.

- Een e-mail dd. 26 april 2010 waar enkel de naam van betrokkene op terug te vinden is. Verder valt geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene terug te vinden. Bijgevolg kan deze e-mail bezwaarlijk aanvaard worden als bewijs voor de relatie.

- Enkele foto's met een vermelding van datum: men kan bezwaarlijk stellen dat enkel een tiental foto's een duurzame en stabiele relatie afdoende bewijzen."

Waar verzoeker meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft overgemaakt, heeft verwerende partij de eer te stellen dat de bestreden beslissing genomen werd conform artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat verzoeker er niet in slaagt de motivering, voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen.

Er werd derhalve geen duurzame relatie aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Turkse man zich bij een Belgische vrouw of burger van de Unie voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de vrouw aantoont dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar partner tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en zij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op stringente wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

*1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
(...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende bewijsstukken overmaakte aan het bestuur:

- factuur van 19 september 2009 op zijn naam ten bewijze van uitgevoerde schilderwerken,
- arbeidscontract van 3 mei 2010 op zijn naam,
- mail van B. D. over verzoeker,
- verschillende foto's van verzoeker en zijn partner.

De bestreden beslissing oordeelt als volgt over deze stukken:

“- een factuur dd 19.09.2009 op naam van betrokkene en een arbeidsovereenkomst dd 03.05.2010 op naam van betrokkene: de recente datum van deze documenten bewijst niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen.

- een e-mail dd 26.04.2010 waar enkel de naam van betrokkene op terug te vinden is. Verder valt geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene terug te vinden. Bijgevolg kan deze e-mail bezwaarlijk aanvaard worden als bewijs voor de relatie.

- Enkele foto's met een vermelding van datum: men kan bezwaarlijk stellen dat enkel een tiental foto's een duurzame en stabiele relatie afdoende bewijzen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting geenszins aantoont op welke wijze het bestuur de bewijskracht van de stukken zou hebben miskend of op welke wijze artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is geschonden. De redenering van de verwerende partij over deze stukken kan gevolgd worden. Het komt de Raad voor dat de motieven van de bestreden beslissing deugdelijk en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker dient zijn aanvraag in op 10 maart 2010 derwijze dat niet kan ingezien worden hoe de factuur, de mail en de arbeidsovereenkomst een duurzame relatie van één jaar aantonen omdat de documenten recent zijn. Verder kunnen de foto's in casu evenmin het duurzaam karakter van de relatie aantonen en legt verzoeker evenmin uit hoe deze foto's en de andere voorgelegde stukken de duur van de relatie kunnen bewijzen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN